ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΠΟΥ Ο ΜΑΡΚ ΤΟΥΕΝ ΠΕΙΝΟΥΣΕ...

Ἡ φτώχειες τῶν συγγραφέων. Ὅταν ἡ κοιλιὰ διαμαρτύρεται. Τὰ γράτα χρένια τῆς ζωῆς τοῦ Μάρκ Τουαίν. Τυπογράφος, πιλότος, ὑπάλληλος, ἐμπορικογράφος. Τὲ ὡραῖο κυνηγετικὸ σκυλί. Τί δὲν σεβίζεται κανεὶς ὅταν πεινᾶ. Καὶ ἔντιμος καὶ χορτασμένος !... Ἕνα ὡραῖο ἀνέκδοτο τοῦ Ἀμερικανοῦ χιουμορίστα.

ΦΤΩΧΕΙΑ ἐστάθηκε ὁ ἀχώριστος σύντροφος πολλῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, καὶ ἴσως τῶν καλυτέρων. Εὐτυχῶς ὅμως ὅτι ἡ ἀναπαραδιὰ στοὺς διασήμους αὐτοὺς ἀνθρώπους δὲν ἔπαιρνε τραγικὸ χαρακτῆρα καὶ δὲν ἐσκότωνε ποτὲ τὴ διάθεσή τους, οὔτε τὴ δημιουργικότητά τους οὔτε καὶ τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός των. Μποροῦσαν νὰ ἐξοικονομοῦνται πάντοτε, καὶ μάλιστα μὲ ἕναν ἐξαιρετικὰ λεπτὸ καὶ ὡραῖο τρόπο.

Ἀριστοτέχνης στὸ εἶδος αὐτὸ ἦταν ὁ γνωστότατος Ἀμερικανὸς εὐθυμογράφος Μάρκ Τουαίν. Ὁ συγγραφεὺς αὐτὸς ποτὲ στὴ νεότητά του δὲν ἐγνώρισε τὴν καλοπέραση. Μέχρις ὅτου τὰ ἀριστουργηματικά του ἔργα τὸν ἐπιβάλουν στὴ συνείδηση τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ καὶ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν μιὰ καλὴ ζωή, ἐπέρασε ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες περιπέτειες καὶ ἄλλαξε τὰ πιὸ διαφορετικὰ ἐπαγγέλματα : ἔγινε μὲ τὴ σειρὰ τυπογράφος, πιλότος στὰ καράβια, ἐμπορικὸς ὑπάλληλος, δημοσιογράφος κ.λ.π. Πολλὲς φορὲς βρέθηκε χωρὶς λεπτὸ στὴν τσέπη ! Πάντοτε ὅμως κατώρθωνε νὰ βρίσκη τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρειαζόντουσαν, χωρὶς ποτὲ νὰ χάση τὴν ψυχραιμία του καὶ τὸ ἠθικό του.

Μιὰ μέρα ὁ Μάρκ Τουαὶν βρισκότανε στὸ Σικάγο καὶ ἐγύριζε ἄσκοπα στοὺς δρόμους, ἐνῶ ἡ κοιλιὰ του εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ τὸν εἰδοποιῆ πὼς ἔπρεπε νὰ φροντίση γι' αὐτήν. Ἀλλ' οὔτε μιὰ πεντάρα δὲν εἶχε ἐπάνω του. Τί νὰ κάμη λοιπόν ; Ἐπῆρε τότε μιὰ κεντρικὴ λεωφόρο καὶ ἄρχισε νὰ κυττάζη γύρω του μὲ προσοχή, προσπαθῶντας νὰ σοφισθῆ κάτι γιὰ νὰ ἐξοικονομήση μερικὰ χρήματα.

Ἔξαφνα, στὴν πόρτα ἑνὸς ξενοδοχείου εἶδε ἕνα ὑπέροχο κυνηγετικὸ σκυλί. Τὸ ἐπλησίασε, χωρὶς νὰ ἔχη τότε ἀκόμα τίποτε στὸ νοῦ του καὶ τοῦ ἐσφύριξε φιλικά. Τὸ σκυλὶ ἄρχισε νὰ κουνάη τὴν οὐρά του. Φαίνεται πὼς ὁ συγγραφεὺς μας εἶχε κατορθώσει νὰ τοῦ ἐμπνεύση ἐμπιστοσύνη. Ὁ Μάρκ Τουαὶν ἐκύτταξε γύρω - τριγύρω μὲ προσοχή, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν εἶδε κανέναν ποὺ νὰ φαινότανε πὼς ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ σκυλὶ αὐτό. Σιγουρα ὁ κύριός του θὰ ἤτανε μέσα στὸ ξενοδοχεῖο. Ἄρχισε τότε νὰ φέρνεται φιλικώτατα πρὸς τὸ ὡραῖο αὐτὸ ζῶο καὶ σὲ λίγο κατάφερε νὰ τὸ κάμη νὰ τὸν ἀκολουθήση. Ἱκανοποιημένος τότε ἐγύρισε τὴ γωνία ἀκολουθούμενος πάντοτε ἀπὸ τὸ εὔρηπιὰ του.

Δὲν ἐπροχώρησε ὅμως πολύ, ὅταν ἕνας ἀξιωματικὸς ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου ἐσταμάτησε καὶ ἐκύτταξε μὲ θαυμασμὸ τὸ σκυλί.

— Ὡραῖο σκυλί... ἐψιθύρισε μὲ χαμόγελο.

— Ναί, ἀποκρίθηκε μὲ χαμόγελο ἐπίσης καὶ ὁ Μάρκ Τουαίν. Καὶ κυνηγᾶ θαυμάσια.

— Μήπως θὰ θέλατε νὰ τὸ πουλήσετε ; ἐρώτησε ὁ ἀξιωματικός.

Ὁ Μάρκ Τουαὶν στὸ κρεββάτι του.
(Ξένη γελοιογραφία)

Ὁ συγγραφεὺς ἐστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ διστακτικός.

— Ξέρετε, εἶπε ἔπειτα, τὸ ἀγαπῶ πολὺ αὐτὸ τὸ σκυλί. Βλέπω ὅμως πὼς δὲν θὰ ἐπήγαινε σὲ ἄσχημα χέρια ἂν σᾶς τὸ ἔδινα. Σᾶς τὸ δίνω γιὰ τρία δολλάρια.

— Νὰ σᾶς παραπαλῶ πολύ, μήπως τυχὸν εἴδατε ἕνα χονδρὸ ἄσπρο κυνηγετικὸ σκυλί ; Μοῦ ἔφυγε πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ δὲν ξέρω τί ἀπέγινε...

Ὁ κύριος ἐφαινότανε ἀνήσυχος καὶ ὁ Μάρκ Τουαὶν κατάλαβε πὼς ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σκυλιοῦ ποὺ πρὶν ἀπὸ μιὰ στιγμὴ εἶχε πουλήσει στὸν ἀξιωματικό. Ἐσκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ στὸ τέλος κατέληξε σὲ μιὰ σπουδαία ἀπόφαση :

— Μά, θαρρῶ πὼς εἶδα ἕνα τέτοιο σκυλὶ ἐδῶ κάπου... εἶπε. Μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω, ἂν θέλετε, νὰ τὸ ξαναβρῆτε...

— Θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ, κύριε ! ἐφώναξε μὲ χαρὰ ὁ ἄνθρωπος. Πράγματι, ἀγαπῶ ἐξαιρετικὰ αὐτὸ τὸ σκυλί... Ἔχει μεγάλα προτερήματα, ξέρετε... Καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, μοῦ τὸ ἔχουν δωρήση...

Ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς εἶχε κιόλας καταρτίση τὸ σχέδιό του. Θὰ ἐξοικονομοῦσε ἔτσι ὅσα λεπτὰ τοῦ χρειαζόντουσαν καὶ συγχρόνως θὰ συμπεριφερότανε σὰν ἔντιμος ἄνθρωπος.

— Μὴ σᾶς κακοφανῆ ἂν σᾶς πῶ πὼς μοῦ χρειάζονται μερικὰ λεπτά, εἶπε ξαφνικὰ στὸν κύριο τοῦ σκυλιοῦ.

— Οὔτε λόγος, οὔτε λόγος, κύριέ μου... ἔσπευσε νὰ ἀπαντήση ἐκεῖνος. Σᾶς καταλαβαίνω πολὺ καλά. Εἶνε δικαίωμά σας. Πόσα θέλετε γιὰ τὸν κόπο σας ;

Ὦ ! ἕνα πολὺ μικρὸ ποσό, ἀποκρίθηκε, ἔξυπνα πάντοτε ὁ Μάρκ Τουαίν. Ἕξη δολλάρια, κύριε !

Ὁ ἄνθρωπος ἔφερε ἀμέσως τὸ χέρι στὴν τσέπη του. Ἔβγαλε ἕξη δολλάρια καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε.

— Περιμένετὲ με μιὰ στιγμή, εἶπε τότε ὁ περίφημος χιουμορίστής. Σὲ πέντε λεπτὰ τὸ σκυλὶ σας θὰ εἶνε ἐδῶ !...

Ἐτσέπωσε τὰ ἕξη δολλάρια καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴ δενδροστοιχία. Ἐκεῖ, στὸ βάθος, διέκρινε τὸν ἀξιωματικὸ νὰ παίζη χαρούμενος μὲ τὸ σκυλί. Τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἐχαιρέτησε εὐγενέστατα.

— Λυποῦμαι πολύ, κύριε, τοῦ εἶπε. Ἔκανα κάτι γιὰ τὸ ὁποῖο τώρα μετανοῶ. Κατάλαβα δηλοδὴ ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τὸ σκυλὶ μου... Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὸ ἀποδώσετε ; Ὁρίστε τὰ τρία σας δολλάρια !

Ὁ ἀξιωματικὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ καταλαβαίνουν πόσο στοιχίζει σὲ μερικοὺς νὰ χάσουν ἕνα σκυλὶ ποὺ ἀγαποῦν. Καὶ ὁ ἴδιος ἤτανε μανιώδης κυνηγός.

— Εἶνε λυπηρὸ γιὰ μένα, κύριε, εἶπε. Τὸ σκυλὶ σας μοῦ εἶχε ἀρέσει ὑπερβολικά. Ἀλλὰ σᾶς καταλαβαίνω πολὺ καλά...

Ἐπῆρε τὰ τρία δολλάρια ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Μάρκ Τουαὶν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν περίπατό του στὴ δενδροστοιχία.

Ὁ συγγραφεὺς ἐπῆρε τότε τὸ σκυλὶ καὶ ἔτρεξε θριαμβευτικὰ στὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀφήση τὸν κύριο.

— Τὸ βρήκατε !... ἐφώναξε ἐκεῖνος γεμάτος χαρά, μόλις τὸν εἶδε ἀπὸ μακρυά.

— Ναί, ἀπήντησε ὁ Μάρκ Τουαίν. Ἤτανε ἐκεῖ, στὸ βάθος τῆς δενδροστοιχίας. Ἐκόντεψα ὅμως νὰ βρῶ τὸ μπελᾶ μου. Κάποιος ποὺ τὸ εἶχε πλησιάση, ἤθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ μὲ πείση πὼς τὸ σκυλὶ ἤτανε δικό του. Ἐννοεῖτε πὼς δὲν τὸ ἔχαψα καὶ νὰ ποὺ τώρα σᾶς τὸ φέρνω, τὸ ἀγαπημένο σκυλί σας.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε εὐχαριστῶ πολύ.. εἶπε ὁ ἄνθρωπος.

Ἀλλ' ὁ Μάρκ Τουαὶν δὲν ἄκουε πειά. Τὸν ἐχαιρέτησε εὐγενέστατα καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ σταματήση στὸ πλησιέστερο ἐστιατόριο. Ἡ κοιλιὰ του διαμαρτυρότανε πολὺ-πολὺ ἔντονα τώρα. Κ' ἐννοεῖται ὅτι ἐφροντισε νὰ τὴν ἱκανοποιήση μὲ ἕνα ἡγεμονικώτατο γεῦμα !

νέργειες πολλῶν φίλων του. Καὶ μιὰ μέρα, ἡ δόξα ἦρθε νὰ στεφανώση τὸ μέτωπο τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔφτειαχνε τοὺς πίναχάς του ὄχι πειὰ μὲ χρώματα, ἀλλὰ μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς του...

Σήμερα ὁ Μωρὶς Οὐτριλλὸ εἶνε δοξασμένος καὶ πάμπλουτος. Τελευταίως ἀγόρασε ἕναν παλιὸ πύργο στὸν ὁποῖο περνάει τὸ καλοκαῖρι. Τὸ χειμῶνα μένει σ' ἕνα μέγαρο ποὺ ἔχτισε στὴν καρδιὰ τῆς Μονμάρτρης—τῆς ἀγαπημένης του Μονμάρτρης, ποὺ τὸν εἶδε ἄλλοτε φτωχό, πεινασμένο, μεθυσμένο, ἐξευτελισμένο.

Ζῆ μαζὺ μὲ τὴν ἀγαπημένη μητέρα του, τὴ Σουζάννα Βελοντόν, τὴν ἁγία αὐτὴ γυναίκα, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἐπὶ σαράντα ὁλόκληρα χρόνια ἔβλεπε τὸ μοναχογυιό της μισότρελλο ἀλήτη, σήμερα τὸν χαίρεται ὡς διάσημο ἄνθρωπο...

Καὶ ὅταν ὁ Μωρὶς Οὐτριλλὸ θυμᾶται τὴν παληὰ ζωή του, ὅσο συλλογίζεται πόσα κουρασταικὰ σκαλοπάτια ἀναγκάστηκε ν' ἀνέβη γιὰ νὰ φτάση στὸ ὕψος ποὺ στέκεται τώρα, μετανοεῖ γιὰ τὰ παληά του ἁμαρτήματα —ἔχει σχεδὸν θεραπευθῆ τώρα ἀπὸ τὸ τρομερὸ πάθος τοῦ κρασιοῦ—μὰ δὲν παραπονεῖται γιὰ τὴν κακή του τύχη.

Σὰν μεγάλος καλλιτέχνης ποὺ εἶνε, ξέρει πολὺ καλὰ ὅτι μονάχα μὲ μεγάλες θυσίες κοί μὲ μεγάλο πόνο γίνονται τὰ ἔργα ποὺ εἶνε προωρισμένα νὰ ζήσουνε.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

— Δὲν εἶνε τὸ πλῆθος τῶν φονευθέντων, ἀλλὰ ὁ τρόμος τῶν ἐπιζησάντων ποὺ φέρει τὴν ἥττα σὲ μιὰ μάχη.